

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เอาใจเขามาใส่ใจเรา

นาง สินีนาถ บุญช่วย

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา
ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาธิบดี

“ อุตตนาถ์ อุปมังกเร ” คำนี้เป็นคำขวัญของ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ลูกพระบิดาทุกคนจำขึ้นใจ และควรจะเป็นคติประจำใจของมนุษย์ทุกคนที่พึงกระทำโดยเฉพาะผู้ที่ทำงานด้านบริการ

ตอนที่ข้าพเจ้าจบทำงานใหม่ๆ เป็นพยาบาลประจำการและประจำหอผู้ป่วยแห่งหนึ่งในโรงพยาบาลรามาธิบดี ข้าพเจ้าตระหนักว่าการเอาใจเขามาใส่ใจเราเป็นสิ่งที่พึงกระทำ แต่ไม่เข้าใจความหมายและไม่ได้ทำจากใจจริงๆ แคร่รู้สึกว่าการนี้คือหน้าที่จนกระทั่ง พ่อของข้าพเจ้ามีอาการเหนื่อย เหนียง และมักอ่อนขึ้นที่ก้น จึงได้พาพ่อมาตรวจที่ โรงพยาบาลรามาธิบดีโดยติดต่อตรวจหลายแผนก จนในที่สุดได้ทราบสาเหตุอันน่าเศร้าใจและทำให้ข้าพเจ้าหมดทุกอย่างในชีวิต ไม่มีความสุข และท้อแท้มาก คือ พ่อของข้าพเจ้าเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้ายซึ่งน่าจะมียาชีวิตอยู่ได้ต่อแค่หลักเดือน ทำได้แค่เพียงบอกความในใจและนอนกอดกันครั้งสุดท้าย ตอนนั้นในสมองว่างเปล่า แต่ต้องเข้มแข็ง หวังว่าจะมีปาฏิหาริย์ครั้งสุดท้ายกับพ่อ รวบรวมสติครั้งสุดท้ายเพื่อหาหมอมะเร็งปอดมีดมงมิงของโรงพยาบาลรามาธิบดี ซึ่งได้คำแนะนำจากพี่ที่ Short-stay ว่าคือ อ.ธัญญนันท์ ซึ่งอาจารย์คนไข้เยอะมากไม่รับพ่อของข้าพเจ้าแล้ว แต่ได้มิตรจิตร์ มิตรใจ จากพี่ๆ Premium MED ว่าให้นั่งเฝ้าขอความเห็นใจจาก อาจารย์ พี่ๆช่วยพูดกับอาจารย์ให้ ข้าพเจ้ารอจน 22.00 น. อาจารย์ตรวจคนไข้คนสุดท้ายเสร็จ พี่ๆช่วยเข้าไปพูดพร้อมข้าพเจ้าจนอาจารย์ยอมรับพ่อ ตอนนั้นดีใจมาก รู้สึกอบอุ่นหัวใจในฐานะที่เราทุกคนเหมือนพี่น้องคลานตามกันมาเลย พี่ๆช่วยเหลือพ่อและข้าพเจ้าเหมือนคนในครอบครัวหลังจากนั้นการรักษาพ่อก็ดำเนินขึ้น ตั้งแต่พี่ๆที่ Short stay ให้การต้อนรับ คำแนะนำเกี่ยวกับโรค แนวทาง ระยะเวลาการรักษาและกำลังใจแก่พ่อและข้าพเจ้า ตลอดจนพี่ๆแผนก OPD Med อ.ธัญญนันท์ และพี่ๆ น้องๆ 8IK ที่ทุกคนให้ข้าพเจ้าได้เข้าเยี่ยมพ่อได้บ่อยๆ และได้อยู่กับพ่อได้นานๆ และยอมทนฟังการร้องไห้เสียงดังของข้าพเจ้า ถึงแม้มันยังไม่อาจหยุดความเศร้าหมองได้ แต่บางครั้งการมองโดยใช้แววตาของพี่ๆน้องๆหน้าทีทุกคน คำพูดว่า ร้องเถอะ พี่ๆเสียใจด้วยนะ จับมือให้กำลังใจ มันช่วยทำให้เราใจสงบได้สักนิด จนถึง วินาทีที่พ่อเสีย ทุกคนก็จัดห้องให้เราได้เข้าไปอยู่เงียบๆกับพ่อและต้อนรับครอบครัวเราเป็นอย่างดี ตอนที่เสียพ่อไปยังไม่ได้รู้สึกแต่เมื่อผ่านเหตุการณ์ ที่เศร้าหมอง มาแล้ว ย้อนกลับไปคิด มันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณ ซาบซึ้ง ตื้นตันใจ หรือจะเรียกว่าความรู้สึกที่ว่าอะไรไม่รู้จะบรรยายยังไง พอเกิดความรู้สึกด้านบวกเต็มหัวใจ มันทำให้ข้าพเจ้าย้อนกลับมาคิดว่า พี่ๆเพื่อนๆร่วมองค์กร หรือ แม้แต่คนไข้คงต้องการความรู้สึกแบบนี้เช่นกัน

ตลอดการทำงานของข้าพเจ้าจะคิดตลอดว่า ถ้าบุคคลเหล่านั้นเป็นคนที่เรารัก เราจะทำกับเขาอย่างไร เลยได้คิดว่าเราจะเอาความรู้สึกของพวกเขาใส่ใจ และจริงใจกับเขาให้มากที่สุดดังคำขวัญประจำมหาวิทยาลัยมหิดล “ อุตตนาถ์ อุปมังกเร ” เพื่อให้เขาได้ปลงบวกรเหมือนเราและจะได้ส่งต่อพลังบวกดีๆต่อไป ข้าพเจ้าได้เข้าใจทุกอย่างเมื่อเราได้ปลงบวกรจากครอบครัวตัวให้ผ่านเหตุการณ์ยากลำบากในชีวิตไปได้ จึงอยากส่งต่อความรู้สึกดีๆ โดยการเอาใจเขามาใส่ใจเรา รู้ซึ้งถึงวันนี้เอง สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณ พี่ๆน้องๆร่วมองค์กร พ่อ แม่ ครอบครัว ที่หล่อหลอมให้ข้าพเจ้ามีวันนี้ ได้มาเป็นพยาบาล ได้ใช้ชีวิตที่นี่ดูแลคนที่เรารัก และได้ดูแลคนทั่วไป ได้ทำบุญในทุกๆวัน ได้เข้าใจความรู้สึกของทุกคนได้ทำประโยชน์ให้สังคม และทำให้เป็นคนที่มีความคิดบวก ซึ่งทำให้ชีวิตสดใสขึ้น ขอขอบคุณโรงพยาบาลรามาธิบดี และ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ให้โอกาสได้นำเสนอผลงานชิ้นนี้ ซึ่งทำให้ได้นึกถึงพ่อ และ มิตรภาพอันแสนดีของทุกคนที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าและพ่อ จะไม่ลืมความรู้สึกนี้เลยและจะตอบแทนทุกคนเมื่อมีโอกาส